

Момо Капор, роман „Фолиранти“, одломак

Годинама сам постављао заседу на почетку Кнез Михајлове код »Руског цара«, и данас то понекад чиним: поново се осећам као онај некадашњи млади ловац на заборављене познанике, за које сам мислио да сам их заувек изгубио. Ту разапињем мрежу у коју с времена на време залутају драгоцене рибе — неке девојке које су ме познавале из бољих времена, неки људи од којих сам позајмљивао новац, тачније, узимао га као што се узима порез на изузетност, мислећи да време што долази враћа са каматама оно што сам испросјачио.

Никада им нисам вратио те новчанице од љубичасте хартије, а било би тако смешно да им га враћам сада, када је новац толико пута замењен! Не постоје, наиме, оне исте новчанице које сам позајмљивао; вредности су се сасвим измениле, а стара хартија од пет стотина динара из 1956, на пример, из које смо били у стању да измамимо наслућено богатство и раскош за једно вече (улазница за Кинотеку у којој се приказивао циклус Марсела Карнеа, две кафе у »Коларцу«, зелена кутија цигарета »Морава«, сутрашњи »НИН« са репортажама о Паризу и две карте за последњи аутобус; ујутру још и пар куваних виршли на влажном хлебу у киоску на углу код почетне станице на Новом Београду — почетак који обећава успешан дан!) — та новчаница од петсто динара, дакле, данас више и не постоји и било би бесмислено да је сада враћам, баш као што би било смешно да настављам неке недовршене љубави које су много обећавале — сада је касно, а затим, у моју мрежу разапету на том углу Кнез Михајлове понекад улећу и лица која не желим да видим: има ту и неких нерашћишћених рачуна, пријатељстава која су се кидала забуном, неких дана и догађаја којих не желим да се сећам, погрешно протумачених поступака и гестова — те рибе пуштам да прођу кроз рупе моје искидане мреже, а задржавам само нека драга лица, неке године, неко време...